

2700.

Дали е спортът само търговия?
Не е ли свързан и със друга цел,
Която някой трябва да разкрие
Пред този, който в него се е клел?

Хирургията в спорта се развива
Със скорост непозната досега,
Във нацията сили тя налива
Чрез всяка оперирана снага.

А шампионите лежат във гипса
За все по-дълъг непредвиден срок
И вестникарите не чувстват липса

От вести в новинарския поток...
Със него агитация се прави:
„Чрез спорта укрепете своето здраве!”

2701.

Живеем в нереалност, при която
Лъжата всячески се насърчава,
Цени се повече от чисто злато
В многопрепатилата ни държава.

Наивникът на Истината вярва,
Но тя безмилостна е и зловеща,
Със задължения го претоварва,
Когато се налага да я среща.

Той търси помощта на хороскопа
И милосърдието на звездите,
На Бога, на Късмета и на попа,
Но те са при Лъжата и парите.

Ще се почувства може би добре,
Ведно със Истината щом умре.

2702.

Когато хиляди разумни хора
Застанат вкупом на един площад,
Незнайно що им затъмнява зора
И често всичко те превръщат в ад.

Тълпата има само настояще,
Но то с голяма скорост се мени
И както огън с въглени горящи
Света стреми се да възпламени.

Дали чрез демон или или чрез спасител,
Кой би могъл да предопредели?
Тя търси и намира предводител,
Но често увенчва го с бодли.

В евагелието ще прочетете,
Че не прощава и на боговете.

2703.

Овцете, антилопите, сърните,
Не могат да говорят и четат
И не познават звонка на парите,
Но техният съветник е Мирът.

Човеците умеят да изпращат
Ракетите си на Луната чак,
Сигналите от Космоса да хващат
Обаче смятат ближния за враг...

Те построяват бомбардировачи
Със превъзходна смъртоносна мощ,
За да заместят хиляди палачи
В една единствена злокобна нощ.

Сравнения с животни ненавиждат...
Последните със право се обиждат.

2704.

Замира Времето пред Вечността,
Вратата ѝ за него е затворена,
Отнета му е над света властта,
Изтръгната изцяло е до корена.

Какви събития настъпват там?
Нима са всички в Нищото застинали
Преди да вдигнат паметник голям
На хората за свобода загинали?

А ние ги изпращаме отвъд
Със обещание за вечно жителство
На техните души, макар без плът,
С гаранции от цялото правителство!..

Там, както и сред властващите маси,
Лъжата чувства, че е у дома си.

2705.

„Оная рокля с презрамки, макар че не можем да предвидим лятото докрай, с шапка между световете.” Веска Гювийска.

Откривам странни стилови похвати
Във стихове от съвременността,
Където има блянове крилати
И невъобразима красота.

Харесвам бодрата освободеност
От логика, от разум и от срам
Във полза на стремителния пренос
Към творческия ненаситен плам.

Там всичко е удобно и просторно
Без пречката на точката дори
И вдъхновението стихотворно

Разпръсква поетически искри...
Разместих думите им безразборно
И смисълът се доста подобри.

2706.

При състояние непоносимо
И при отсъствие на съпротива
Какво ли още е необходимо
На нацията, за да е щастлива?

Тя чисти волята си от стремежи,
Което робите успокоява –
На кротостта спасителните мрежи
Вещаят добродетелна забрава.

Към ведре демокрация мечтата
Със щастието нищо общо няма,
Тя заместител е на Свободата
Във политическата панорама.

Отдавна укротените ни жители
Са свикнали с подобни заместители.

2707.

В страната ни глупците многобройни
Са равномерно пръснати навред,
Живеят като граждани достойни
Пред Партията само на отчет.

А малкото човеци даровити
Се струпват в някое место на куп
И с обща помощ стават знаменити
Във рамките на своя собствен клуб.

Услуги се превръщат във заслуги
На базата на творческия дух -
Подреждай се ведно със всички други
И от батака ще излезеш сух.

А твоите писателски прозрения
За рожби ще се обявят на гения.

2708.

Душата си, изпълнена със вярност,
Поднасям пред Партийния олтар
И моята голяма благодарност,
Че Партията ми е господар.

Благодаря ѝ, че живея още
Под нейния спасителен заслон,
Че всички дни, а също доста нощи,
Закриля ме Червеният закон.

Благодаря ѝ за това, че дишам,
Че имам две очи и две ръце,
Че заедно тук можем да напишем
„Обичаме те, майко, от сърце!”

И благодарността си от признание
По-късно ще превърна в препитание.

2709.

Въспоминанията за войната
Подържат кървавия спомен жив,
Че хората отдавна не са братя,
А са превърнати в консуматив.

Кое началство е било най-щедро
Във изразходването на кръвта
Статистиката смята го на едро
В сияйните скрижали на смъртта.

Плюс-минус десетина милиона
Сред неодушевените числа
Рисуват историческата зона
С насила умъртвените тела.

Молебен... Ще застинат времената
И гордо ще се веят знамената.

2710.

Във царството на многото забрани
Незабраненото е задължително
И хората да вярват са призвани
С насилието зло и убедително.

Това напълно ги освобождава
От пристъпа на сложни колебания
И Партията винаги е права
Във всекидневните предначертания.

Права и задължения се сливат
По пътя на всеобщо преклонение
А коленете кротко се превиват
Без чужда помощ по предназначение.

Властта използва се вместо пари
И вредом единение цари.

2711.

За глупостта, привична при царете,
Са безуспешно търсени лекарства –
Медали, докторати, еполети,
Или сродяване с далечни царства.

От статуи позира горд Глупака
На кон, готов нанякъде да скочи,
А щом смъртта успее да дочака,
Съдбата друг глупак ще ни посочи.

Монархията напаст е такава –
Подарък на света от Сатаната,
Безмерно за да се унаследява
На ненормалността под знамената.

Глупак глупаците да управлява
Е знак за трайност в цялата държава.

2712.

Откакто комунизмът се пречупи
Пазарът във страната е свободен,
С пари тук всичко може да се купи
И даже Свободата е за продан.

На изборите всеки глас е важен
И оценяван мяра според мяра,
Той е свободен, но е и продажен,
Тъй както всичко друго на пазара.

Така пари срещу пари гласуват,
Макар че те са неодушевени,
А бедните безсилни негодуват,
Че гласовете им са подценени.

Това, разбира се, е левичарство,
Отречено в пазарното ни царство.

2713.

За политиците се води спор
По повод тяхното преобразяване -
Дали е придружено със позор
Или е само път за оцеляване.

Човек заспива като комунист,
Присънват му се някакви знамения
И сутринта събужда се пречист
Със коренно различни убеждения.

Ще удиви ли някого това?
Та то е тука толкова естествено!
Покрива се с хвалебствени слова
И даже с одобрение тържествено.

Това на практика държи у нас
Едни и същи хора все на власт.

2714.

Големи гробища са изградени
За жертви на военния въртоп,
Щом по заслуги са възнаградени
С честта на индивидуален гроб.

Събирани са части от телата,
А после съвестният калиграф
Изписва върху камък имената
По дадения списъчен състав.

Тук са щастливците. А всички други
Се въплъщават в някакви числа
С признание за групови заслуги
И групови са техните тела.

Те групово покрити са със слава,
Но неизвестен гробът им остава.

2715.

*Постъпило е искане да се въздигне
памятник на Сюлейман паша.*

Страна на паметниците България
Внедрява в камъка какво ли не,
Включително великите бездария,
Заставала пред тях на колене.

На чуждата войска-освободителка
Е монументът като планина,
Дори на армията-поробителка
Е с подобаваща големина.

Сега на ред е важно предложение:
Еврейско-френски долен потурнак,
Търпял на Шипка пълно поражение
Да има паметник с читашки флаг.

А скоро ще получим и известие
За паметник на Святото Безчестие.

1716.

*Утопичният социалст Шарл Фурие (1772-1837г)
е възлагал надежди на „просветения владетел”.*

Навремето мъдрецът се е сетил,
Че кривиците грозни на света
Той с помощта на „просветен владетел”
Ще замени със мир и красота.

Определил дори нарочно време
И всеки ден от два часа до пет
Спасителя очаквал да приеме
Във своя с книги пълен кабинет.

Не го дочакал. Той не съществува.
Владетелят е винаги тиран,
На благодетел често се преструва,
Но е навеки за властта венчан.

И всекидневно е от два до пет
Със Сатаната в разговор зает.

2717.

Безсмъртие добиват чрез Смъртта
Творбите на великия писател,
Тя го подкрепя вредом по света,
Със него неразривно е приятел.

А Шекспир между първите е пръв,
Толстой и Едгар По не му отстъпват,
В творбите им присъства доста кръв
И хората пред нея в потрес тръпнат.

В почивките помежду две войни
Смъртта с успех на сцената живее,
С изкуството да се обедини,
Героите му като завладее.

Така навярно ѝ е по-приятно,
Защото ги използва многократно.

2718.

Пропадна мисията на Христá
Той злобата във обич да превърне
И цялата човешка нищета
В обятията свои да прегърне.

Бе подходящ за ролята на Бог,
Но хората му бяха много грешни,
А техен бог бе сладкият порок
От древността до времената днешни.

Уплашен е от тях дори и Той -
Не иска пак да идва на Земята,
Защото юди се боричкат кой
Да го препродаде на Сатаната.

Във рая надпис трябва да се сложи:
„Пази се от Човека, мили Боже!”

2719.

Защо ли колективната невинност
Е толкова удобна за доказване?
В съвременното право тя е принос
На правдата към дружното опазване.

Вината групово се изпарява,
Изчезва на законите сред мрежите
За вас обаче ползата остава
Явлението да не забележите.

И Партията с армията, с ЦéКа,
Повеждат ви в победен строй редиците,
А благо то ви в благо на Човека
Превръщат в книгите си историците.

С невинността ви всички са съгласни.
Но как така? - Причините са ясни.

2720.

Не зная има ли по-ведра гледка,
Която радва моето сърце,
От зъл тиран, затворен в тясна клетка
С обвзето от страдание лице!

О, той за никого не съжалява
Сред хората, които е избил –
Народът е за него дойна крава,
Телетата ѝ той не е пестил.

Сега за себе си е в смут обсебен
И целият изтръпнал е от страх,
Животът му зловец и непотребен
От вълк го е превърнал в заяк плах.

И няма сили за последна дума,
Когато се изправи пред куршума.

2721.

Един прекрасен тенис-състезател
Пред телевизията си призна,
Че във игра на карти си изпатил
И поизпразнил своята хазна.

За часове успял е да прахоса
Огромна сума като на шега,
За него милионите какво са?
„Аз техен господар съм, не слуга!”

Благата, във които се събира
Трудът безимен на лица безброй,
За него са една бутилка бира
И с безразличие я пие той.

„Във тениса талант съм всепризнат!
Да мрете воля ваша е! От глад”.

2722.

Кога Предателството е родено?
Естествено, не е преди Адам.
Било за Авел предопределено
С ентузиазъм и със братски плам.

За своите търговски интереси
Готов бил Каин да го предаде,
Дори и Господ щял да се намеси,
Но неизвестно е било къде.

Сега нещата вече са нормални,
Предателите са със свой статут,
За тях полагат грижи специални,
Добре платен е ценният им труд.

А браншовата им организация
Се води към отдела „Информация”.

2723.

На политическото равновесие
Не е ли неприятел глупостта?
Кои агресии и мракобесия
Със жезъла си не командва тя!

Обичам сладкото ѝ красноречие,
Родило неуспешните войни
(А има ли успешни?!), но то вече е
Готово в мирно да се промени.

Убитите с последно целуване
Изпращат се по спешност в Онзи свят
И глупостта на общо основание
Принудени са всички да търпят.

Това не се поставя под въпрос.
Ако ли не, прибягва се до внос.

2724.

*Веднъж само го нарекох "Джагаре" и
той се засмя доволно. (Калин Донков)*

Когато третокачествен писател
До някакъв класик се доближи,
Той се превръща във изобретател
На най-различни творчески лъжи:

„Докато с Маркес пиехме текила
Той ми прочете някои неща,
Написани от него във Севиля...
Това бе ‘Сто години самота’.

Той искаше романа да запали,
Но аз със риск за моя мил живот
Спрях огъня с вик ‘Да не сте посмяли!
Творбата ви на гения е плод.’”

По-късно тази безподобна мистика
Ни се предлага за мемоаристика.

2725.

Съпътствана е от подземни тътени
Ожесточената борба за власт,
Но враговете, към върха запътени,
Кой знай защо, прикриват я от нас.

Те заедно участват във банкетите,
Хвалби отправят си един към друг
И първите, и вторите, и третите,
Кълнат се в знамето със сърп и чук.

Кинжалите, отровите, курщумите,
Употребяват без да ги пестят,
Но всичко зад завесата на думите,
Към комунизма че проправят път.

А после идва (странно за мнозина)
„След кратко боледуване почина...”

2726.

Наука, посветена на Лъжата,
Защо все още липсва на света?
Във факултетите не е призната,
Макар че професури дава тя.

Докато Истината се открива,
Лъжата трябва да се сътвори,
Тя творчески умения развива –
Понявга лоши, по-рядко добри.

Защо и академия да няма
С управително тяло и бюджет?
Там титли ще раздават за измама
По предварително изготвен ред.

Безспорно първите академици
Ще бъдат всички видни политици.

2727.

*„Господствуй, утверждена Мною;
Я буду всегда с Тобою“.*

*Из ”ОДА на прибытие Ея Величества великия
Государыни Императрицы Елисаветы Петровны
из Москвы в Санктпетербург 1742 года по
коронации” (М.В. Ломоносов)*

Поетите са често храненици
На цар или партиен секретар
И техните литературни трици
Са все във чест на някой господар.

Без въздух няма как да се живее,
Но само с въздух кой не ще умре?
Поетът за удобен дом копнее
И да се храни три пъти добре.

Едни са евтини, а други скъпи,
Но който иска да се продаде
Към ада се налага да пристъпи
И от душицата си да краде.

Веднъж захапал кокала познат,
Един ден става и лауреат.

2728.

„Самотният човек” (Борис Христов)
(Опит за пародия)

Той има белег на челото си от някаква голяма рана.
Получена, когато със глава пробивал е тавана

Бутилки сбира или от манерката на спомените пие
Остане ли без работа, тъй както правим всички ние.

Ако в полето челюст на магаре свети той отива и я
взема,
И с нея иска му се да напише върху пръстта поема.

Докато другите добре се хранят на обед и закуска,
Героят със уста лови мухи и със въздишката ги пуска.

За щастие не пише стихове, но ако беше писал би
оставил
Съмнение, че кой е авторът да каже е забравил...

Избягва хора, празненства и шумни зали,
А пепелта яде, защото в нея има калий.

С широки крачки се разхожда лете край морето,
Но все пак стиска за кураж в ръката си въжетото.

2729.

Тополата – растителен жираф,
Издига шията си във простора,
Обхваната от благороден гняв
Към общността на богове и хора.

Очаква скоро да я отсекат
Във името на някаква изгода,
Това не иска да прозре умът,
Но го разбира цялата природа.

Сечта достига нови висоти,
Нараства добивът на дървесина,
А кислорода никой не пести –
Той чезне от година на година.

И ще се търсят средства за спасяване
От идващото общо задушаване.

2730.

Не се научих правилно да мразя,
Макар това да беше моя цел,
Омразата за кратко само пазя
Дори след като в нея съм се клел.

Прегарям бързо като суха плява,
А има хора – мразят до живот,
Тъй както Библията повелява
Във не един библейски епизод.

Да, трябва да се мрази равномерно
Докато дойде онзи чакан ден,
Когато, както днеска е модерно,
Човек ще е законно отмъстен.

За тази работа освен желание
Обаче нужно е и дарование.

2731.

Във моя „Квантов преход към морала” *
Добро и Зло са всъщност две гърнета,
С които Правдата е съумяла
Да тури ред във цялата планета.

Тук всяко нещо, личност и проява
По всяко време в двете се оказва,
Разрежда се, а друг път се сгъстява,
Или докрая някое изпразва.

Това квантуване личи най-ясно
В нощта на изборните резултати
И ляво-десните еднoгласно
Се хвалят със успехите богати.

И всеки поздравява се с победа,
В различните гърнета като гледа.

*Трудът е предоставен за печат.

2732.

Глупакът има право на невинност
По неизвестна някаква причина,
Но свързана навярно с важен принос
Към благоденствието на мнозина.

Той се провира като го провират,
През всякакви препятствия минава,
На доста съпартийци е кумирът
А даже управлява и държава.

Невинността му винаги го пази –
„Не вързвайте кусури на Глупака,
Лука когато всекидневно гази,
На власт е пенсия, за да дочака!”

И той печели винаги, защото
Навсякъде крепи го мнозинството.

2733.

Доброто чудо рядко се явява,
Но е очаквано със нетърпение,
Природата обаче праща лава,
Земетресения и наводнения.

Май нарушихме неутралитета,
На здравата разумност препоръките,
От гняв към хората е тя обвзета –
Ще има дълго ходене по мъките.

Не ще успеем да я надживеем
С напразните си непрестанни напъни
Чрез груба сила да я завладеем
С ръце от доста грехове изцапани.

Всемилостивия ще ни прости поне,
Но наранената природа не!

2734.

*Каква е душата на тирана?
А той има ли душа?*

„Налудничево чувство е обхванало
Затъналия в мързел мой народ,
За всичко станало, а и нестанало,
Той иска да съм му гръмоотвод.

Изпълнена със много престъпления
Била страната ни и нощ, и ден!
Вместо със християнско примирение
Да страда, за това упреква мен!

На плещите ми тежки са товарите
И кръста на избранник нося аз!
Това да схванат не умеят тварите,
Които аз търпя под моя власт!

Не спазват моя справедлив закон
И даже ме сравняват със Нерон.”

2735.

*Евангелието на Томá се приема за
ерес от официалната църква.*

Между религиите има сходство
И то не е по брой на боговете
Или по вид на тяхното господство,
А по обожествените предмети.

Икони, статуи и свети мощи...
Чрез тях по-зрима вярата застава,
А храмът към това прибавя още
Уютност на божествената слава.

Срещу това се обявява ядно
Един от учениците Христови,
Той бори се за правда безпощадно,
И с обич нея само славослови.

А за съмненията му безмерни,
Наричат го Свети Томá неверни.

2736.

Езикът е богат, но все пак беден
Да побере безкрайните беди
И поотделно чрез похват нагледен
Най-безпристрастно да ги подреди.

Той за това групира ги в раздели:
Едни описва с думата „терор”,
А други, да печелят с тях успели,
„Бандити”, „олигарси” - в общ отбор.

Събира безобразията земни
В известен ред, макар необразцов,
С усилия похвални и системни...
Езикът ни на подвиг е готов!

А всички слаби, бедни, унижени,
В нещастията са обединени.

2737.

Със философи се прочу Елада
И Ориента с многото пророци,
Китай със най-голямата ограда,
А робът - с ненаучени уроци.

Робува си без да се наробува
Народът, а на изпита по робство
Го късат, но за робство пак гласува,
Защото търси в робството удобство.

„Заслужил роб” – такава титла няма,
Но да се основе сега е време
И след оспорвана борба голяма
Все някой най-заслужил ще я вземе.

А може би, когато я получи,
На робството си другите ще учи.

2738.

Обезчовечването на Човека
Кога започва и кога завършва?
Не се ли ражда в младостта нелека,
Душата лесно ако се прекършва?

Там се натрупват първите обиди
Със незарастващите люти рани
И той готов е в ада да отиде,
Но честолюбието да нахрани.

Готов е да мъсти на всички вече,
Сърцето до замръзване изстива,
А щом пред него някой се изпречи,
Без колебание ще го убива.

И бързо да убива той започва
Подготви ли си подходяща почва.

2739.

Съюзът за защита на тираните
Е най-секретният съюз в света
И само хора между най-призваните
Познават силата му и властта.

Пред него се представят кандидатите
За вождове от всякакъв разряд,
Посочва им правата и заплатите
И пряка връзка с общия им ад.

Затуй така са многобройни сходствата
Между тираните един със друг –
Оформяни им са уродствата
По общ калъп на север и на юг.

До днес с пари съюзът всичко прави,
Но именно от тях ще се задави.

2740.

Излъгани сме от евангелистите,
Че адът има свой параден вход,
През който се приемат антихристите,
За да изкупват своя зъл живот.

Но според прогресивното познание
Самият ад е кълбовиден свят,
Това в съгласие със всички данни е –
Където и да кацнеш, все е ад.

Мнозина нямат си дори представата,
Че тук са от рождения си ден...
А църквата светá ? – Лъжи създава тя
За Бога, от Човека отвратен.

В действителност подробности от ада
Приживе всеки трябва да изстрада.

2741.

Простакът нявга влезе ли във спор,
На пеещ славей се уподобява,
С гласа си пълни целия простор,
За всички други думи оглушава.

Без оглед мъж ли е или жена,
Лезбийка или педераст със слава,
Със разума е вечно във война
И неговото право не признава.

В момента той е парламентарист,
Ораторства от висшата трибуна
И с глупостта си в устрем поривист
Опложда обществеността подлунна.

Отново мъдрите със задна дата
Виновни ще изкарат времената.

2742.

*Бил Клинтън бил спечелил от
речи над 100 милиона долара.*

Сто милиона долара от речи
Спечелил бил достоен политик!-
Такава информация изтече
За най-доходоносния език.

„Възможно е да е печатна грешка
На някакъв техник неназован
Или на лудо влюбена колежка,
Разсеяна от непостигнат блян...”

Така си мислят не един и двама
И всички за нещастие грешат,
Оказва се, че сумата голяма
Мнозина са готови да платят.

А как, кога, защо са те съгласни,
Причините негласни ни са ясни.

2743.

Отдавнашната притча на Платон
За прикованите във пещерата
Не сочи ли всеобщия закон,
По който се развиват обществата?

На нас ни се показва що ли не,
Но никога насъщните причини,
А правото да знаем ни отне
Диктаторът през робските години.

Остава скрита движещата мощ
И вождът неин, сякаш е без име,
Обгърнат е от непрогледна нощ,
Чертите му са за света незрими.

От всички диктатури най-безчестните
Са диктатурите на неизвестните.

2744.

Как лесни са словесните заблуди!
Тълпата ги обича и цени,
А ученият има да се чуди
С какви причини да ги обясни.

Във политическата песнопойка
Слова като „закон” и „Свобода”
Отдавна са изпитана упойка
За справяне с човешките стада.

А с „левите” и „десните” забежки
(Сам дяволът не може ги разбра!)
Сега се оправдават всички грешки,
Родени из партийните недра.

Навярно топ налага се да гръмне,
За да разпръсне словесата тъмни.

2745.

Историко-географска справка.

Бе някога държава превелика
Край Волга в необятния простор
Обаче късогледа политика
Превърна славата ѝ във позор.

До Дунава създаде ново ханство
И в люти боеве го защити,
Побратими се с местното славянство,
Във името на общите мечти.

А после робствата се заредиха,
Превърната бе в турски вилает,
Със много жертви я освободиха
И на републиката дойде ред.

Но след като престъпността събори я
Сега е вече само територия.

2746.

Светът от плосък станал кълбовиден
Противно на църковния модел,
А Папата почувствал се обиден
И Глобуса, естествено, проклел.

Но щом испанските конквистадори
По Глобуса са взели да сноват,
За тях побързал рая да разтвори
Със злато да го пълнят всеки път.

Безброя на избитите диваци
Той щедро със молитви наградил,
За гробовете пратил кръстни знаци,
Душите им за вярата спасил.

Попаднат ли на алчността във лапите
Продават Бога си дори и папите.

2747.

О, колко феодални градове
Цъфтят в демократичната държава!
Сатрапи там са местни богове
И всеки Свободата защитава.

Те силни са, защото пипат здраво
И в парламента пазят им место,
На гражданите дадено е право
За вожда да гласуват сто на сто.

И те гласуват. Има надпревара
До урната кой пръв ще се вреди,
Така укрепват крехката си вяра,
Че със предимство ще ги пощади.

А той спокоен, горделив, наперен,
Във любовта народна е уверен.

2748.

Не сте ли си задавали въпроса:
Защо избухват верските войни?
Освен убийство друго те какво са?
Какви им са моралните страни?

Голямото удобство на клането
Се крие във подялбата на две –
Вината се поема от Небето,
Палачът е с простени грехове.

Лишен на съвестта си от товара,
Той ползва се с престъпна свобода
Да лее чужда кръв за права вяра
В съсъда със светената вода.

Докато тази дялба съществува
Палачът на светец ще се преструва.

2749.

Мечта бе Обществото на Народите!
Мечта бе Европейският Съюз!
В тях виждахме защита от негодите,
Подказана от кроткия Исус.

Сега, когато вече са действителност,
Те раждат отвращение и страх
Със своята безумна разточителност,
Със своите корупция и грях.

Богато заплатените хрантутници
Като същински зайци се плодят
И няма как от тези алчни глутници
Народите да се освободят.

О, тази хватка е за мен позната –
Не виждам тук Исус, а Сатаната.

